

ИНТЕРВЮ: „ИЗБРАХ НАУКАТА, ИЗБРАХ ПУ“

1. *Здравейте, представете се!*

Здравейте! Казвам се Пламен Нанов. На 36 години съм, семеен, с две дъщери.

2. *Откъде сте родом?*

Роден съм град Пловдив, но съм израснал в с. Житница, където продължавам да живея и до момента.

3. *Къде сте завършили висшето си образование?*

Вече петнадесет години животът ми е свързан единствено с ПУ „П. Хилендарски“ и по-специално с Философско-исторически факултет. През 2009 г. завърших бакалавърската си програма по „Социология“, а през 2012 г. и магистратура по „Дипломация и международни отношения“. В началото на 2014 се явих на конкурс за докторанти по докторска програма „Социология“, а четири години по-късно защитих успешно и дисертационната си теза.

4. *Каква е темата на Вашия дисертационен труд?*

Това е интересен въпрос. В началото бях зачислен с тема „Дилемата по присъединяването на Турция в ЕС“. Тя беше естествено продължение на магистърската ми теза и трайният ми интерес към Турция и по-специално към нейната история, политика и икономика. В процеса на работа обаче предметът на моята дисертация се разпадна поради решението на ЕС да „замрази“ преговорите за членство с нашата южна съседка. Това наложи да изместя фокуса на изследването си и да преименувам самата тема на „Република Турция между Изтока и Запада“.

5. *Каква е Вашата длъжност към настоящия момент?*

От 2018 г. до момента съм асистент в катедра „Приложна и институционална социология“, където провеждам лекции и семинарни занятия по „Социология на

политиката”, „Социални трансформации” и „Историческа социология на модерните институции”.

6. Какво Ви мотивира да се занимавате с научна дейност?

Два са факторите, които ме мотивираха да се отдам на науката. На първо място това е любопитството от заобикалящия ни свят – как функционира обществото, защо част от институциите ни не работят според предназначението си, защо спрямо останалите европейски страни България изостава по редица показатели, а значителна част от нейните граждани предпочитат да живеят в чужбина, отколкото да оцеляват в своята родина. Та търсенето на отговорите на подобни въпроси ме подтикна да се занимавам със социология, защото именно това е науката, която на базата на своята строгост и ценностна неангажираност, в най-висока степен би следвало да бъде инструментът за адекватен анализ на обществените процеси и да даде отговорите на въпросите, които ме интересуват. Вторият фактор е свързан до голяма степен с първия – това е свободата, онази свобода, която имат учените да се развиват в полета, в които попада техният интерес, свободата да се срещаш, общуваш и споделяш идеи с различни хора, свободата сам да бъдеш господар на времето си. Това е изключително ценно в днешния рисков свят, в който живеем.

7. Защо избрахте Пловдивския университет „Паисий Хилендарски”, за да развивате научната си дейност?

Никога не съм имал колебания в тази връзка. Ако трябва да бъда съвсем откровен, да се занимавам с научна дейност не беше самоцел за мен. Това, което ме мотивира в случая, е възможността да работя и да се развивам под научното ръководство на проф. Иво Христов. Впоследствие в Катедра „Приложна и институционална социология” срещнах и други колеги социолози, които буквално „горят” в това, с което се занимават. Т.е. никога не съм и съжалил за избора си.

8. *Успявате ли да съчетавате успешно работата си в университета с личния си живот?*

ПУ ме среща и със съпругата ми, която също работи тук, така че университетът никога не напуска семейството ни ☺. Иначе, работата на учения и преподавателя, както знаете, никога не свършва. Винаги има каква нова книга да прочетеш, какво ново изследване да включиш в учебния план, да търсиш и да се информираш за тенденциите в твоето изследователско поле. Това е един незавършваем процес. Едва ли съм открил най-правилната формула за съвместяване на личния и професионалния живот, но се опитвам все пак, като родител, да отделям нужното внимание на двете ми деца, така че да не бъдат оцетени от моите професионални ангажименти.

9. *Какво ще кажете на новозачислените и на бъдещите докторанти?*

В ПУ има толкова много, и толкова различни докторанти, че едва ли има универсални съвети, които да бъдат еднакво приложими за всички. Все пак, може би, бих им пожелал в личен план да намират повече време за семействата си, за забавления и хобита, а в професионален план, колкото и да е клиширано, много професионални успехи... Все пак ПУ чака все още своя Нобелов лауреат. ☺